

Ascultați lucrul acesta, toate popoarele, luați aminte, toți locuitorii lumii: mici și mari, bogați și săraci!

Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte și inima mea are gânduri pline de judecată. Eu îmi plec urechea la pildele care îmi sunt insuflăte, îmi încep cântarea în sunetul harpei.

Pentru ce să mă tem în zilele nenorocirii, când mă înconjoară nelegiuirea potrivnicilor mei? Ei se încred în avuțiile lor și se fălesc cu bogăția lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată. Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormântul.

Da, îl vor vedea: căci înțelepții mor, nebunul și prostul deopotrivă pier și lasă altora avuțiile lor. Ei își închipuie că veșnice le vor fi casele, că locuințele lor vor dăinui din veac în veac, ei, care dau numele lor la țări întregi.

Dar omul pus în cinste nu dăinuiește, ci este ca dobitoacele care se taie. Iată ce soartă au ei, cei plini de atâta încredere, precum și cei ce îi urmează, cărora le plac cuvintele lor. Sunt duși ca o turmă în Locuința morților, îi paște moartea și, în curând, oamenii fără prihană îi calcă în picioare: li se duce frumusețea și Locuința morților le este locașul. Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din Locuința morților, căci mă va lua sub ocrotirea Lui.

Nu te teme când se îmbogățește cineva și când i se înmulțesc vistieriile casei, căci nu ia nimic cu el când moare: vistieriile lui nu se pogoară după el. Să se tot creadă omul fericit în viață, să se tot laude cu bucuriile pe care și le face, căci tot în locuința părinților săi va merge și nu va mai vedea lumina niciodată. Omul pus în cinste și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai.

Psalmul 49

